

Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús (A)

Text de l'Evangeli (Mt 11,25-30): En aquell temps, Jesús digué:
«T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho». El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

»Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera».

«Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar »

Mn. Antoni DEULOFEU i González
(Barcelona, Espanya)

Avui, quan ens trobem cansats pel quefer de cada dia —perquè tots tenim càrregues feixugues i a vegades difícils de suportar— pensem en aquestes paraules de Jesús: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28). Reposem en Ell, que es l'únic que ens pot descansar de tot el que ens preocupa, i així trobar tota la pau i tot l'amor que no sempre ens dona el món.

El descans autènticament humà necessita una dosi de “contemplació”. Si aixequem els ulls al cel i preguem amb el cor, i som senzills, segur que trobarem i veurem Déu, perquè allà hi és («T'enalteixo, Pare, Senyor del cel»: Mt 11,25). Però no només és allà, trobem-lo també en el “jou suau” de les petites coses de cada dia: vegem-lo en el somriure d'aquell nen petit ple d'innocència, en la mirada agraïda d'aquell malalt que hem visitat, en els ulls d'aquell pobre que ens demana el nostre ajut, la nostra bondat...

Reposem tot el nostre ésser, i confiïm-nos plenament a Déu que és la nostra única

salvació i la salvació del món. Tal com ho recomanava Joan Pau II, per a reposar veritablement, ens cal adreçar «una mirada plena de joiosa complaença [al treball ben fet]: una mirada “contemplativa”, que ja no aspira a noves obres, sinó més aviat a gaudir de la bellesa del que s'ha realitzat» en la presència de Déu. A Ell, a més, ens cal dirigir-li una acció de gràcies: tot ens ve de l'Altíssim i, sense Ell, res no podríem fer.

Precisament, un dels grans perills actuals és que «el nostre és un temps de continu moviment, que sovint desemboca en l'activisme, amb el fàcil risc del “fer pel fer”. Hem de resistir aquesta temptació, procurant “ser” abans que “fer”» (Joan Pau II). Perquè, en realitat, com ens ho diu Jesús, només hi ha una cosa necessària (cf. Lc 10,42): «Feu-vos deixebles meus (...) i trobareu el repòs» (Mt 11,29).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «El Senyor crucificat és un testimoni insuperable d'amor pacient i d'humil mansuetud» (Sant Joan Pau II)
- «Només contemplant la humanitat sofrent de Jesús podem esser mansuets, humils, tendres com Ell. No hi ha altre camí» (Francesc)
- «(...) El Sagrat Cor de Jesús, traspasat pels nostres pecats i per la nostra salvació, 'és considerat com el signe i el símbol eminents... d'aquest amor que el Redemptor diví sent constantment envers el Pare etern i envers tots els homes» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 478)